

@ DBK

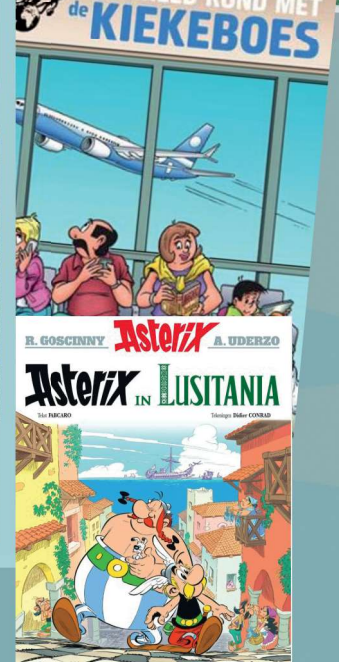
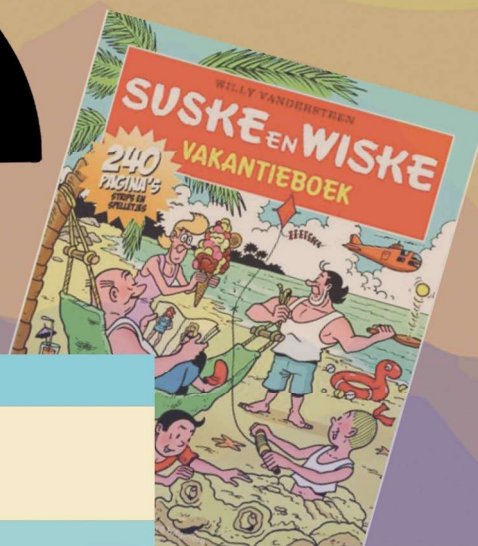


DON BOSCO-
COLLEGE

DE GROTE ZOMERTRIP



Lechtal



INHOUDSTAFEL

Voorwoord

p.3

Tuur Ottevaere

Terugblik

p.4

Frank Lejaegere

Nieuw op DBK

*Sofie Dehullu, Sabine Tytgat
en Matthijs Roets*

p.5

Op pensioen: Frank Geirnaert

p.8

Sylvie Declercq

Vakantiekamp eerste graad

p.10

Lorenzo Tuytens

Lechtalkamp

p.12

Magalie Delemar

Berlijnreis

p.13

Matthias Dupont

Italiëreis

p.14

Stef Vansteenberge

Vakantiekamp vijfdes

p.16

Lisa Vandevenne

Vanuit de ouderraad

p.17

Frederik Buyck

Op de koffie met

Lowie Sarwar

p.18

Steven Verhamme

O&O

p.22

*Hilde Christiaens en
Stef Vansteenberge*

Volop Frank

p.24

Frank Geirnaert

Familienieuws

p.26

Geert Vanelslander

Vooruitblik

p.27

Frank Lejaegere

Don Bosco Kortrijk nodigt uit

p.28

ouderraad

Redactie en Vormgeving

*Tuur Ottevaere
Geert Vanelslander
Charlotte Vervaeke*



Naar de wuppe

Voor mijn morgenwoordjes durf ik wel eens teruggrijpen naar 'Het zesde metaal'. Zanger Wannes Capelle weet dingen op een pakkende manier te verwoorden. Ooit al eens goed naar de tekst van Ploegsteert geluisterd? Of luister eens naar 'da besta niet' (heel mooi in de versie van de radio 1 sessies).

Ik koos voor de songtitel *'t is nog al niet naar de wuppe* als titel voor mijn voorwoord vanuit een persoonlijk gevoel. Als je dagelijks naar het nieuws kijkt, word je niet echt vrolijk. Zelfs al probeert de redactie er af en toe een positief nieuwtje in te stoppen, meestal is het doffe ellende. Soms heb je zin om gewoon geen nieuws meer te kijken, maar dat is natuurlijk geen optie.

Ook hoe jongeren in beeld gebracht worden, is niet echt hoopgevend. Ze veroorzaken overlast in steden, ze zijn afhankelijk van hun smartphone, het zijn messentrekkers die om het minste incident een ander doodsteken... Ik wil die feiten niet minimaliseren, maar heb het voorrecht om jongeren dikwijls bezig te zien en dan merk je een ongelooflijke drive... De positieve dingen staan niet altijd in de spotlight, maar zijn wel alomtegenwoordig.

Ook op school is het niet altijd rozengeur en maneschijn: er zijn soms pesterijen of zelfs vechtpartijen en af en toe is er ook vandalisme en dat zijn dan de zaken die meestal tot bij mij komen. Maar daarnaast is er een overvloed aan positieve dingen die, als je er geen oog voor hebt, naar de achtergrond verdwijnen.

In dit nummer van het schooltijdschrift zie je hoe (oud-)leerlingen de activiteiten van de zomerkampen in goede banen leiden. Ze waren er ook als leiding op het speelplein van Kinderland. Leerlingen van de tweede en derde graad krijgen een vorming door Oxfam en houden dan dagelijks de wereldwinkel open. Leerlingen van het vierde jaar organiseren elke vrijdag een jeugdbeweging op school voor de eerstejaars...

Begin september was er een bijzonder leuk moment: twee zesdejaars willen een 24-uren lesmarathon organiseren op school voor de warmste week. Ze kwamen hun project voorstellen op een personeelsvergadering. Hun enthousiasme werkte aanstekelijk: in een mum van tijd boden leerkrachten zich aan om een uurtje les te geven, te koken of ze 's nachts te steunen... Achteraan dit nummer zie je hoe jij hun initiatief kan steunen.

Zelf heb ik het geluk sinds begin september tijdelijk wat les te geven. Ik zie enthousiaste jongeren die open staan voor wat je brengt en eigenlijk best wel leergierig zijn.

Ik hoop dat we dit schooljaar de ogen niet sluiten voor wat er in de wereld omgaat, maar ons engageren om er een betere plek van te maken. Laat ons vooral ook oog hebben voor de talloze mooie dingen die dagelijks op school en daarbuiten gebeuren en die bekrachtigen.

We gaan voor een mooi schooljaar.

Tuur Ottevaere



TERUGBLIK: WIST JE DAT...



... een nieuwe generatie vierdejaars zich weer engageert om voor onze eerstejaars Jeugdbeweging Op School (JOS) te organiseren?



... leerlingen uit de tweede en derde graad weer de verantwoordelijkheid voor de Wereldwinkel op school opnemen?



... we er weer met bijna honderd personeelsleden dagelijks tegenaan gaan om ook van dit schooljaar een topjaar te maken?

Alweer heel wat 'nieuw' personeel op Don Bosco Kortrijk. Traditioneel kregen ze een drietal vraagjes voorgeschoteld. Stel jezelf voor in 3 kernwoorden. Waarom koos je voor het onderwijs? Wat is jou het meest opgevallen de voorbije maanden? De antwoorden varieerden nogal in lengte, maar waren steeds boeiend. Maak kennis met 'de nieuwe lichterling'.

CLARA DUHAMEL

"Mijn passie voor Spaans hoop ik een beetje door te geven aan het handjevol leerlingen 5 en 6 Moderne Talen."



Als mijn vrienden me zouden omschrijven, zouden ze de woorden behulpzaam, sportief, avontuurlijk en empathisch gebruiken. Ze zouden misschien ook verwijzen naar mijn totem uit de scouts: coati. De eigenschappen van het diertje passen perfect bij mij, net als het adjectief dat ik in de scouts kreeg: zelfbewust. Ik hou heel veel van dieren, en dan vooral van honden, en dan vooral van de 4 honden in het gezin en van mijn eigen hondje Mia. Qua sport krijg ik nooit genoeg van klimmen in de natuur, ver weg, maar ook in België. Op die klimtripjes heb ik steeds mijn analoge camera bij. Op watersporten zoals surfen en wakeboarden ben ik ook verzot.

Na zes jaar DBK wist ik niet zeker wat ik zou gaan studeren, maar ik wist wel dat talen me het meest interesseerden. Zes jaar later studeerde ik af met een master Meertalige Communicatie Duits-Spaans en een Educatieve Master Spaans-NT2. Nu geef ik Spaans in Don Bosco. De keuze voor Spaans toen ik aan de UGent startte was eerder willekeurig, maar tijdens mijn Erasmusverblijf in de stad Granada in Andalucië werd ik helemaal verliefd op de taal. Die passie hoop ik nu ook een beetje door te geven aan het handjevol leerlingen 5 en 6 Moderne Talen.

Don Bosco is een warme school met leerkrachten die ervoor open staan een band op te bouwen met de leerlingen. Ook tussen de collega's onderling zit de sfeer goed. Iedereen staat steeds klaar voor hulp bij klein of grote vragen.

JANNE DEVOS

"Nieuwe culturen ontdekken, onbekende plekken verkennen en onderweg verhalen en indrukken verzamelen, dat geeft me energie."



Ik ben Janne Devos, 28 jaar en sinds 1 september ICT-coördinator in DBK. In een vorig leven werkte ik al als ICT'er, maar ook als reisagent en verkoper. Oorspronkelijk kom ik uit Boom, maar tot eind 2024 woonde en werkte ik in Australië. Daar leerde ik mijn vriendin kennen en na mijn terugkeer ben ik bij haar in West-Vlaanderen komen wonen.

Reizen blijft een grote passie. Nieuwe culturen ontdekken, onbekende plekken verkennen en onderweg verhalen en indrukken verzamelen, dat geeft me energie. Maar ook dicht bij huis vind ik rust en plezier: een goed boek kan me helemaal meeslepen, koken is voor mij een creatieve uitlaatklep en ik probeer graag nieuwe dingen uit. Daarnaast heb ik een brede interesse in geschiedenis en in hoe de wereld in elkaar zit.

De overstap naar DBK gebeurde vrij plots, maar kwam zeker niet ongelegen. Al een tijdje speelde ik met het idee om via avond- of afstandsonderwijs leerkracht te worden. Een van de belangrijkste redenen is dat ik graag mijn kennis deel en anderen iets bijleer.

Dit jaar ben ik gestart met de educatieve bachelor secundair onderwijs, met ICT en Geschiedenis als vakken. Het eerste vak zal niemand verbazen, en het tweede evenmin voor wie mij kent: van kinds af aan ben ik al gefascineerd door geschiedenis en het verleden. Het voelt fijn om werk te doen dat aansluit bij mijn interesses en waarbij ik tegelijkertijd anderen kan ondersteunen en begeleiden.

Wat me opviel: de overvloed aan ICT-problemen en systemen, het West-Vlaams dat nauwelijks te volgen is, de hopen afkortingen die opduiken in het onderwijs en de wanhoop bij leerlingen en leerkrachten dat de vakantie alweer voorbij was.

Even serieus: starten in een nieuwe school is altijd speciaal. Je wilt natuurlijk het beste van jezelf geven en hoopt dat de nieuwe collega's leuk en behulpzaam zijn. Dat was hier vanaf het eerste moment ook zo. Vaak wordt gezegd dat lesgeven een roeping is en geen job, en dat voel je hier duidelijk. Het is indrukwekkend hoe iedereen rondloopt, samenwerkt en de waarden van de school uitdraagt.

NIEUW OP DBK

SOPHIE STANITZ

“Wat mij drijft is de overtuiging dat talen leren deuren opent naar andere culturen”.



Ik ben Sophie Stanitz en sinds dit schooljaar maak ik met veel enthousiasme deel uit het DBK-team. Ik geef het vak Frans, een taal die ik met plezier wil doorgeven aan mijn leerlingen. Wat mij drijft is de overtuiging dat talen leren deuren opent naar andere culturen. Een taal leren is belangrijk, maar nog belangrijker vind ik dat leerlingen het vertrouwen krijgen om ze te gebruiken. Ik doe al twee jaar improvisatietheater. Wat ik daar leer, zou ik graag proberen in mijn lessen te gebruiken : meer spel, meer creativiteit en samen durven proberen.

Ik kies voor onderwijs omdat ik het contact met jongeren erg waardeer. De leerlingen hebben vast al gemerkt dat ik me meestal al glimlachend en groetend verplaats, want het is voor mij een echt plezier om hen elke dag te ontmoeten. Zij zijn de toekomst en het is mooi om te zien hoe ze stap voor stap groeien. Frans is daarbij een vak dat ik graag geef.

Wat mij de voorbije weken meteen opviel, is de warme sfeer op school : collega's die elkaar helpen, leerlingen die nieuwsgierig en gemotiveerd zijn. Ik voel me hier heel welkom en kijk ernaar uit om samen nog veel mooie momenten te beleven.

JAKOB VANCLOOSTER

“Van jongs af aan ben ik gefascineerd door de natuur en alles wat leeft. “



Ik ben Jakob Vanclooster, 25 jaar en sinds dit schooljaar leerkracht op DBK. Ik geef les aan het eerste, tweede en derde jaar, in de vakken natuurwetenschappen en biologie.

Van jongs af aan ben ik gefascineerd door de natuur en alles wat leeft. Ik wil altijd weten hoe dingen in elkaar zitten en hoe ze precies functioneren. Dat verklaart ook mijn keuze voor mijn onderwijsvak fysica – een mooie aanvulling op de vakken die ik nu geef. Buiten de schooluren vind je mij vaak op het voetbalveld: ik ben doelman bij KFC Petegem aan de Schelde. Op zondag ben ik actief als leider bij Chirojongens Yvegem, waar ik het afgelopen jaar leiding gaf aan de aspies.

De voorbije weken heb ik mijn ogen al uitgekeken op mijn nieuwe school. De rust en het respect die hier heersen, maken een sterke indruk op mij. Leerlingen krijgen hier echt de ruimte om te groeien en zichzelf te ontwikkelen. Bovendien heerst er een warme sfeer: iedereen is vriendelijk en behulpzaam – het voelt alsof alles vanzelf loopt.

Ik kijk ernaar uit om jullie kinderen te begeleiden dit schooljaar en samen met hen op ontdekking te gaan in de wereld van wetenschap en natuur.



NYNKE PAEPEN

“Wetenschap is niet alleen kennis, maar ook verwondering.”



Ik ben Nynke Paepen, de nieuwe leerkracht voor de vakken die de wereld om ons heen verklaren: van de kleinste cel tot de grootste continenten, en van chemische reacties tot de wetten van de fysica. Mijn klaslokaal is een plek waar nieuwsgierigheid centraal staat – want wetenschap is niet alleen kennis, maar ook verwondering.

NATHALIE VANTROYS

“Jongeren begeleiden in hun weg naar volwassenheid heeft me altijd geboeid.”



Ik ben Nathalie Vantroys, woon in Rollegem en geef dit jaar godsdienst en informatica aan de derdes en techniek aan de eerstes in DBK.

In mijn vrije tijd ben ik momenteel vooral aan het repeteren, eind november sta ik op de planken met Toneelgroep Trees. Tijdens de matches van Club Brugge kan ik me helemaal uitleven. Een goed boek, samen komen met familie en vrienden of een museumbezoekje brengen me rust. In de zomerperiode trek ik graag rond met mijn camper.

Jongeren begeleiden in hun weg naar volwassenheid heeft me altijd geboeid. Ook tijdens mijn carrière in de reclamewereld kon ik veel plezier halen uit het ondersteunen van stagiairs en jonge collega's. Als kookouder bij de chiro was ik graag een luisterend oor voor jonge mensen.

Zowel de voorbije drie weken als tijdens de begeleiding van Babbe op deze school, viel me vooral de hartelijkheid van alle medewerkers op. Als nieuwe leerkracht doet het immens deugd om zo warm te worden onthaald! Het persoonlijke contact met de leerlingen is me ook al opgevallen. Niet alleen de leerkrachten kennen bijna alle leerlingen bij naam maar ook leerlingbegeleiding, receptie, drukkerij etc...er wordt echt hard gewerkt aan de persoonlijke opvolging van elke leerling.

Van tropisch bioloog tot klaslokaal... Mijn passie voor de natuur heeft me letterlijk de wereld rondgeleid. Als tropisch bioloog woonde en werkte ik in Madagaskar en op La Réunion, waar ik de complexe ecosystemen bestudeerde en leerde hoe alles met elkaar verbonden is. Nu wil ik die kennis delen: met de volgende generatie die de planeet zal dragen. Want wetenschap is geen stoffig boek, maar een levend verhaal dat ons allemaal aangaat.

Onderwijs is voor mij de ultieme vorm van impact. Ik koos ervoor omdat ik geloof in de kracht van jongeren: hun kritische blik, hun creativiteit en hun vermogen om de wereld te veranderen. Of we nu een proefje doen in het labo, debatteren over klimaatverandering: ik wil dat leerlingen voelen dat wetenschap relevant is. En ja, soms gooi ik graag een verrassende fun fact uit Madagaskar in de les!

STEFIE DAVIDT



“Zelf heb ik geen kinderen maar nu heb ik er hier plots heel veel die ik graag help waar ik kan.”

Mijn naam is Stefie Davidt. Ik ben de nieuwe administratieve medewerker in het Don Bosco Kortrijk.

Over de middag verzorg ik het onthaal en kunnen de leerlingen bij mij terecht als er een probleem is met hun laptop. Daarnaast verzorg ik ook nog administratieve taken waar nodig. Op woensdag doe ik de afwezigheden.

Ik ben sinds kort verhuisd naar Marke en was op zoek naar een nieuwe job na 23 jaar in een labo te hebben gewerkt als administratief bediende. Zo heb ik mijn kans gewaagd en spontaan gesolliciteerd, na een aangename sollicitatie mocht ik op 1 september starten.

Ik voelde mij hier direct welkom en omringd door toffe collega's, ik heb hier zeer afwisselend werk wat ik heel leuk vind. Zelf heb ik geen kindjes maar nu heb ik er hier plots heel veel die ik graag help waar ik kan.

In mijn vrije tijd doe ik graag een wandelingske met mijn hond Henri of pruts een beetje in mijn tuin.

Ik ben superblij dat ik de kans krijg om het team van het Don Boscollege te versterken.

Eerste indrukken van Don Bosco Wat me meteen opviel? De warmte van dit team. Of ik nu vragen heb over lesmethodes, een luisterend oor zoek of even wil brainstormen over een idee: hier staat niemand alleen. Die collegialiteit maakt dat ik me direct thuis voel – en dat is goud waard als nieuwe leerkracht. Ook de leerlingen verrassen me elke dag met hun enthousiasme (en soms met verrassende inzichten!). Deze school ademt een sfeer van samen groeien, en dat is precies waar ik voor sta.

MET PENSIOEN

Hoe doe je dat, de 'verbale geplogenheden soigneren' voor iemand die de meest bevlogen speeches schrijft voor zoveel collega's en gelegenheden. En die ze dan ook nog eens zo krachtig brengt.

Eerlijk, ik worstelde even met de vraag. De zekerheid dat er over een kleurrijk figuur als jij veel te vertellen valt, bracht soelaas. Het respect en de genegenheid voor jou brachten de goesting. En het vertrouwen kwam er toen Katrien aanbood om het schrijven samen aan te pakken, dankjewel. Dus "we smijten ons", dacht ik, wat we jou trouwens zo vaak hebben zien doen, ook letterlijk.

Beste Frank, je bent de zoon van een schrijnwerker, de liefde voor hout kreeg je met de paplepel mee. Als we nu even onze school omvormen tot zo'n houtwerkplaats. Als we even onze ogen sluiten en dan de planken zien staan, de beitels, schaven, zagen... en de heerlijke geur van planken, houtkrullen en noeste arbeid opsnuiven.

Wellicht is het nu niet moeilijk om met open ogen jou in dat atelier rond te zien rennen. Als meester-timmerman, gevormd in het métier. Meer dan 38 jaar lang – je eerste werkdag op Don Bosco was op 19/12/1986 – stond je als leraar Frans voor de klas. Deskundig en gedreven, altijd met de focus op de groei van leerlingen.

Niets ontbrak in je atelier. Alles wat kon helpen om een leerling vaardigheden en kennis bij te brengen haalde je in huis. Je schaafde en beitelde met een waaier aan remediëringsoefeningen, aangepast aan elke soort hout waaruit een leerling gesneden kan zijn. En je bleef dit volhouden. Je beheerst je vak als geen ander. Jarenlang verzamelde je samen met Isabelle nieuwe Franse woorden; het werd een indrukwekkende lijst, een levenswerk dat wellicht niet meer te stoppen valt. En zo lijkt je stilaan wat op een wandelend woordenboek, en dit is zeker als compliment bedoeld. Consequent bleef je je vakinhouden actualiseren. Bij jou geen luistertoetsen die jaar na jaar opnieuw gebruikt werden. Net als de meester-timmerman nieuwe technieken uitprobeert en zijn vakkennis telkens weer verfijnt, was het voor jou een erezaak om te vernieuwen en te variëren.

We weten het allemaal, jij houdt van hout. Aan de geur alleen al, kan je zeggen welke houtsoort er voor je staat. Op dezelfde manier voel je je leerlingen aan. In alle omstandigheden bejegen je hen met diep respect en blijf je hen graag zien. Je neemt hen mee in jouw liefde voor Frans. Het enthousiasme voor het leraarschap stroomt door je aderen.

Het is algemeen gekend: iets waar je veel liefde voor koestert, kan ook pijn met zich meebrengen. Jouw grenzeloze gedrevenheid stond soms in fel contrast met de respons die je in sommige klassen kreeg. Je zag je vak met de jaren minder gewaardeerd worden. Kennis die minder belangrijk werd, vaardigheden die dan op zand – of op houtpulp- gebouwd moesten worden. Je wist diep in je hart en vanuit jaren ervaring dat die nieuwe aanpak nooit tot een beter beheersen van het vak zou leiden. Je bent niet laaiend enthousiast over de nieuwe mogelijkheden van AI. De ware creativiteit van de vakman en van de taalfilosoof wordt erdoor bedreigd en verrassende kwaliteit van de leerling bij schrijfopdrachten kan iets verdachts worden. Dat alles stemde je soms wat moedeloos maar nooit verloor je het geloof in onze jongeren.

Frank, we zien je niet alleen graag als leerkracht maar ook als collega en als mens. De liefde van een meester-vakman gaat steeds verder dan het louter beroepsmatige. Ook jij deed geëngageerd veel meer dan lesgeven alleen.

Het vroege uur hield jou niet tegen om onze leerlingen stevast de meest creatieve en bevlogen morgenwoordjes cadeau te doen. Bleek niemand happig om een morgenwoordje te plannen, dan kwam van jou enthousiast het antwoord dat je wel 'in het bresje' zou springen want behulpzaam ben je. Het forum dat de school je bood, stemde je gelukkig. Wat hebben de leerlingen – en wij – genoten van jouw filosofische fotoreeksen over bomen waarin je antropomorfisme vond, het filmpje met de muizen waar bijna iedereen rillingen van kreeg of jouw liefdevol exposé over mussen en al die andere vogels. Je leerde leerlingen muziek kennen. Jij op dat vroege uur klaarwakker, de leerlingen vaak nog slaperig maar wees maar zeker dat het hen inspireerde. Zo vertelde een leerling me onlangs dat de excentrieke pianist-componist Friedrich Gulda door jouw toedoen op zijn playlist terecht kwam.





Waar is de tijd dat Knarf Grieneert en de stukjes in Schakel ons soms deden schateren van het lachen. Of Franke praat in @DBK met zijn licht ironische kijk op het schoolgebeuren. Daarnaast trok je ook ettelijke jaren mee met de 5des naar Tsjechië, waar je voor pakweg 50 man lekkere maaltijden op tafel toverde. Je draaide er je hand niet voor om, zolang ze je in de eindspurt van je kookfocus maar met rust lieten. Culinaire talent liet je ook zien op de openschooldag, de heerlijke geur van pannenkoeken associëren we met z'n allen voor altijd met jou. Engagement toonde je ook in je zorgvuldige voorbereiding van de Parijsreizen, veelzijdig en met liefde voor de charmante hoofdstad van het land waar je je hart aan verloor. Onder al dat houtwerk schuilt een echte kunstenaar. Een fijngevoelige ziel die heel behoedzaam omgaat met kwetsbaarheid, die kan stilvallen bij een stuk muziek, die de natuur intrekt met zijn fototoestel. Niet om de nek maar heel zorgvuldig om je hand gedraaid. Je liefde voor de natuur op de gevoelige plaat, geduldig wachtend op het juiste moment, speurend naar het juiste detail. En dan mogen wij genieten van waterdruppels, paddenstoelen, opvliegende vogels als verademing tussen onze smartschoolberichten. Een geduldige ziel ook die dieren en paddenstoelen vanonder je beitel vandaan tovert. Dierbaar gekoesterd op een uniek plekje in het huis van een aantal onder ons.

Als we nu even de houtwerkplaats verlaten en het beeld oproepen van jou in de gangen van de school. Ook zo zal je bij ons blijven. Levendig en snel, te frisjes aangekleed voor de tijd van het jaar loop je gezwind door de gangen. Nog altijd ben je de ietwat onbesuisde jongeling die ons met verhalen over lachwekkende valpartijtjes kan entertainen. Zo is er jouw anekdote over de schijnbare ballon. In een fietstochtje wilde je jouw overvloedige energie kwijt. Toen je in de verte een aanlokkelijke ballon de straat zag oversteken, demareerde je, recht op het doelwit af. In volle vaart. Alleen : de ballon bleek een voetbal te zijn. En jij ging voluit onderuit. De jonge eigenaar kwam zich geschrokken verontschuldigen en jij gaf ruiterslijk toe dat enkel jou schuld trof...

Of toen je voor een filmpje van Schalkse Ruiters geënceneerd boos moest weglopen om in het geboortebos tot rust te komen. Je voelde de camera van de 6des op jou gericht, smeed je in je taak en stoof er - zogezegd woedend - vandoor. Maar ook dit keer was je wat te impulsief : voor het oog van de camera viel je languit, allesbehalve elegant want je lichaam wrong zich in vreemde bochten om je camera te redden, wat gelukt is. Je zorgde voor een legendarisch en hilarisch filmpje!

Ooit hadden we een badmintonclubke op school. Plezier hadden we, want niet enkel het pluimpje maar ook jij verkende alle hoeken van het badmintonveld. En als je won, was dat eigenlijk vooral omdat je de kunst verstond om ons zo gigantisch af te leiden. Meer dan eens hadden we de slappe lach door al je gekke bokkensprongen. Laat ons besluiten dat je de kunst van vallen en opstaan verstaat, wellicht te danken aan jouw judoverleden.



Beste Frank, je professionaliteit, je gedrevenheid, je filosofische woord- en beeldkunst, je engagement, en zeker ook je zotte humor – we gaan het missen en het staat in ons geheugen gebeiteld. Dankjewel voor al die jaren fijne collegialiteit. We wensen je alle goeds toe voor dit nieuwe hoofdstuk! Geniet van de tijd die vrijkomt voor jou en Isabelle, voor je papa, voor Simon, Maarten, Eline, Stijn, Marie, Jasper en Elena.



VAKANTIEKAMP EERSTE GRAAD

Na enkele spannende weken (rapporten weet je wel) was het dan zover! Dinsdagochtend 1 juli verzamelen geblazen aan het station van Kortrijk. Het werd meteen duidelijk dat we een bonte bende mee zouden krijgen. In totaal waren 58 leerlingen van de eerste graad en 10 leiders van de tweede en derde graad (en zelfs 1 oud-leerling) aanwezig om te vertrekken richting Prosperpolder. Met 5 leerkrachten gingen we mee als kookploeg.

Na een laatste knuffel en zwaai naar de ouders verdwenen de leerlingen in het station. Een treintocht naar Sint-Niklaas, waar ze een wandelingetje maakten naar het stadspark om daar te lunchen. Na een uurtje op de bus richting Kieldrecht wachtte de eerste echte uitdaging van het kamp. Een wandeltocht van 6 kilometer, in de blakende zon. Gemarineerd, dat is de beste omschrijving, kwamen ze aan in het prachtige Prosperpolder. Meneer Declercq (en zijn dochter Naura) hadden ondertussen de valiezen ter plaatse gebracht. Na een deugdlozende verfrissing met veel water en een ijsje kon een fantastische week beginnen.

Na de eerste kennismakingsspelletjes en een heerlijk bord spaghetti was het tijd om de bedjes op te zoeken. Die eerste nacht, die simpelweg heet was, verliep voor velen moeilijk. Maar we ontdekten dat met drie uur slaap er nog steeds behoorlijk veel energie over was. Na het dagelijkse wekrutueel (trombonegetoeter van meneer Tuytens en bonkende beats van de leiding) was er geen ontkomen aan: ochtendgymnastiek. Daarna was het tijd voor het eerste grote spel: Tsjernobyl. In de schaduw van de kerncentrale van Doel bleef alles gelukkig rustig en was er enkel radioactief plezier te zien. Ondertussen waren onze eerste twee gasten gearriveerd: mevrouw Godefroidt en mevrouw Herremans kwamen ons kookteam versterken, maar stonden ook voor het nodige entertainment paraat. Na verfrissende waterspelletjes en een uitdagende quiz was dag 2 al voorbij. Het was duidelijk: als je plezier hebt, gaat de tijd razend snel voorbij.

Een tweede rustige nacht werd de jongeren opnieuw niet gegund. Midden in de nacht werden ze uit hun droom geplukt voor een zinderend nachtspel. Bibberend en bevend speurden ze zich een weg langs de Schelde. Gelukkig was daarna nog wat tijd om echt te slapen.

De dagen nadien volgden zich in razendsnel tempo op. Een pizzaspel, een drugsspel (geen nood, niks toxisch!), een dagtocht naar het zwembad, gezelschapsspelletjes of gewoon ravotten op de prachtige terreinen rond de kampplaats. Een bezoek van mevrouw Leman, mevrouw Vercruysse en meneer Verhamme zorgde voor heel wat gezelligheid. Voeg daar een overheerlijke (maar uitgebreide) barbecue aan toe en de avond kon niet meer stuk.

Toen was de laatste volledige kampdag reeds aanbroken. Naar goede gewoonte ook nu met de nodige ochtendmuziek, al probeerden sommige wanhopig hun hoofd in hun slaapzak te steken om het onmogelijke uit te stellen. Daarna was het tijd voor de gevreesde doop. In hun vuilste kleren werden ze getrakteerd op bloem, verf, eieren, ketchup, ... Het leek wel een kookprogramma op standje waanzin. Na een hoognodige douche wachtte een heerlijke maaltijd. Of eerder: maaltijden. Alle restjes die nog te vinden waren werden op tafel gezet. Barbecue worsten, wraps, soep, pannenkoeken, lekkere groentjes en zoveel meer. Het leek een soort eetbare schattenjacht. En alsof dat nog niet genoeg was kreeg het kookteam plots de hulp van allerlei mini-chefs. Spontaan begonnen heel veel leerlingen te helpen met het bereiden van allerlei heerlijkheden.

Na een avontuurlijk cowboyspel in het plaatselijke dorpje (een kerk en 10 huizen) was het tijd voor hét slotfeest: de TikTok Rizz Party. Met hun beste kleren en een date aan de arm begon het gekste, maar plezantste dansfeest. Van elegante TikTok-dansjes tot iets dat verdacht veel leek op een kip met krampen. Maar plezier was er, dat zeker.

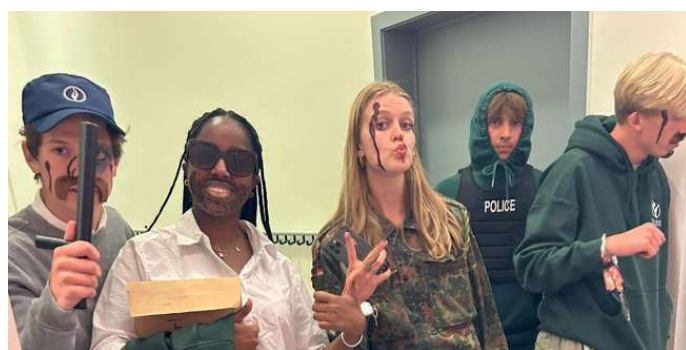
De terugtocht naar huis kon beginnen. Een uitgerende terugtocht stond haaks op het toekomen, maar zelfs dat kon de pret niet bederven. Meneer Dupont bracht ondertussen de bagage terug naar school terwijl wij de kampplaats terug proper probeerden te krijgen.



Al dit plezier kwam er niet zomaar. 10 toppers van leiders zorgden voor al dat sport en spel. Ze stonden elke dag paraat. Vaak vroeg, nog meer laat. Vaak met nog een snelle boterham in de hand of verf op plekken waar je niet van wil weten. Ze bedachten, organiseerden, leidden, ... alle spelletjes. Maar het allermooiste spel? Dat speelde zich tussen de regels door af. Kinderen vertrouwden hen. Ze kwamen troost of hulp zoeken, lachten zich krom, speelden samen, deelden geheimen en staken de leiding in hun hart. Omgekeerd ongetwijfeld net hetzelfde. Voor de kinderen waren ze grote broers en zussen. Soms streng, soms knotsgek, maar altijd vol liefde en aandacht. Hun nachten waren kort, hun to-do's lang, maar wat een inzet. Dankjewel June, Anne-Noor, Ayco, Bert, Nils, Elouan, Robbe, Renée, Elena en Mariama. Legends.

Ook wij, het kookteam, genoten van al dat moois. De verbondenheid, onderling respect, creativiteit en spelplezier spatte er bij alle leerlingen van af. Een heerlijke week. Dankjewel allemaal!

Lorenzo, Emilia, Evert, Laurence, Tim



VAKANTIEKAMP LECHTAL

Ook dit jaar gingen we met onze berggeitjes van het derde jaar naar ons geliefde Lechtal. Het mooiste, meest authentieke dal van heel Oostenrijk. Een kamp zoals een kamp moet zijn. Stevige stappers, geen getreuzel, geen getreur, maar zweten, zwoegen, vechten tegen zichzelf om er te geraken. Niets kan mooier weergegeven worden dan door de berggeitjes zelf. Op onze bonte avond kregen we van alles voorgeschoteld, het was de max!!! Nogmaals van harte bedankt aan onze berggeitjes!!! Hieronder kunnen jullie mee genieten van de tekst van een lied en van een grappig gedicht. Geniet ervan...

Lied bergkamp

*We zijn Berggeiten, we lopen omhoog
Met rugzak en zonnecrème, houden we het droog
Magalie voorop, zij geeft het tempo aan
Loes loopt wat stiller, maar houdt het volstaan*

*Marie roept "links!", en wij gaan die kant uit
We vallen soms, maar staan steeds weer recht voor-
uit
Berggeiten geven nooit op, wij blijven sterk
Samen gaan we door, door modder en door werk*

REFREIN

*De berggeit! We lopen als een beest
De berggeit! We hebben altijd feest
De berggeit! Met blaren aan de teen
Maar met deze ploeg is geen berg ons te gemeen!*

VERS 2

*Arne roept "Rustig aan!", maar blijft toch maar gaan
Simon met zijn mopjes, die laten ons niet staan
Lisa zingt luid mee, brengt sfeer in het bos
En Sabine? Die is top, zij zorgt voor onze trots*

*We lachen en zweten, soms valt er een traan
Maar de berg roept ons, wij blijven doorgaan
Van zonsopgang tot zonsondergang
Wij zijn de berggeiten, dit is onze gang
BRUG – rustig, met spanning
Magalie kijkt achterom, zegt geen woord
Iedereen weet: dit was zwaar, dit was stoer
Berggeiten zwijgen niet, zij brullen luid
En boven op de top schreeuwen we het uit:
Woouoooooh!*

LAATSTE REFREIN

*De berggeit! We stormen naar de top
De berggeit! We geven nooit op
De berggeit! Vol modder en zweet
Dit is ons leven en het is echt compleet*



BERLIJNREIS VIERDES

Berlijn, hoofdstad van Duitsland, voelt aan als één groot levensecht kunstwerk vol geschiedenis! Een kunstwerk, omdat er achter elke hoek in de stad ongelooflijke Street art te bewonderen valt. Zijn geschiedenis, omwille van dé Berlijnse muur: het symbool van de Koude Oorlog en de letterlijke verdeling van een land.

Berlijn, een verzameling van monumenten zoals Tempelhof, Reichstag, Brandenburger Tor, Holocaustmonument & Hackesche Höfe.

Berlijn, een stad waar je fietsend van alles kan ontdekken & 's avonds kan genieten van een kleurrijke, spektakelvolle musical.

Berlijn, een ervaring die onze vierdejaars niet snel zullen vergeten!



ITALIEREIS ZESDES

Zoals de traditie het wil, maken onze zesdejaars een rondreis doorheen Italië om zich onder te dompelen in een bad vol cultuur. Ook in 2025 was dit niet anders. Wist je dat we dit jaar met de grootste groep ooit op Italiëreis gingen? Maar liefst 114 leerlingen en 8 leerkrachten trokken in de paasvakantie naar hét land van pasta, kunst en cultuur.

Met een horde enthousiaste leerlingen, verspreid over twee bussen, bolderden we een nachtje over de Europese snelwegen om vervolgens in de voormiddag aan te komen in Pisa. Een topstart, want de Duomo Santa Maria, de Campanile en de Battistero zijn een fijn staaltje van Romaanse architectuur doorspekt met Byzantijnse en Oosterse invloeden. Alleen jammer dat die toren precies wat scheef staat. Via een snelle lunch in Pisa werd al een eerste maal kennis gemaakt met de Italiaanse keuken: de eerste van een hele reeks pasta's was een feit. In de namiddag was Lucca aan de beurt, met zijn vestingen en torri een ware parel in Toscane.

Uiteraard kan Firenze niet ontbreken. Firenze is zo'n plaats die nooit verveelt. Zelfs na enkele bezoeken blijft de schoonheid van stad van Dante, Brunelleschi en David me verbazen. Superlatieven tekort om de geboorteplaats van de Renaissance te omschrijven. Nieuw dit jaar: enkele leerlingen kregen de unieke kans om de Torre di Arnolfo (de toren van het Palazzo Vecchio) te beklimmen om één van de mooiste uitzichten van de stad te bewonderen.

Op dag drie trokken we wat verder het Toscaanse en Umbrische binnenland in. Op het programma: Siena en Orvieto. Een uitstekend decor om een 'Toscaans moordspel' op te starten. De leerlingen en leerkrachten moordden er duchtig op los en nog voor het Piazza del Campo doorheen de pittoreske steegjes van Siena opdoemde, waren er helaas al heel wat slachtoffers gevallen. Orvieto, de oorspronkelijk Etruskische nederzetting gelegen bovenop een vulkanische tufsteenrots, is een absolute aanrader als je houdt van typische Italiaanse stadjes. Adembenemend om te zien hoe de zon 's avonds met haar laatste licht de Duomo een gouden gloed geeft, waardoor de vele reliëfs en mozaïeken op de prachtige gevel tot leven lijken te komen. Na een verder rustige avond net buiten Orvieto vertrok onze Don Bosco karavaan daags nadien naar la città eterna, de eeuwige stad Rome.

Met behulp van een "Voetzoeker" ontdekten de leerlingen op zelfstandige manier het hart van de stad. In Rome volgde de ene trekpleister na de andere, zoals de Trevi fontijn, Piazza Navona, Forum en Colosseum, Trastevere ... Maar het uiteindelijke doel van

deze Italiëreis stond ons ook te wachten: de Sint-Pietersbasiliek. Wat een unicum om dit tijdens een heilig jaar te doen! We kunnen er weer even tegen, gezien al onze zonden vergeven zijn omdat we door de Heilige Deur de grootste kerk ter wereld zijn binnen gestapt.

Na bijna 3 dagen toeristische drukte in Rome vertrokken we voor een lange rit richting het noordoosten van Italië. Het was al laat op de avond toen we in Assisi aankwamen, nog even geduld dus vooraleer we het prachtige landschap van Umbrië mochten aanschouwen. Maar het was het wachten meer dan waard. Bij het ochtendgloren werden de dramakunsten van de begeleidende leerkrachten ingezet om het leven van Franciscus van Assisi te vertellen. Nu Franciscus geen geheimen meer had, was het tijd voor een bezoek aan de Basilica di San Francesco met haar prachtige fresco's van Giotto. Na nog wat te kuieren doorheen de straten van Assisi, vertrok de bus richting het noorden naar onze laatste halte van de Italiëreis: Venetië. De watertaxi bracht ons tot het hart van de lagunestad: de mooiste manier om de stad binnen te komen. Voor een laatste maal haalden de leerkrachten hun gidstalenten boven en gedurende een halve dag deelden ze hun kennis over de "stad van het water". Tussen de vele toeristen door was hier en daar een mooi gebouw te zien. Ik heb nog nooit in de rij moeten staan om over een brug te gaan (Rialtobrug), maar het zicht op het Canal Grande maakte alles goed. Bij een ondergaande zon verlieten we met de boot de lagune: een mooiere afsluit van een fantastische Italiëreis konden we ons niet wensen.

Samengevat: mooi weer, 114 toppers van leerlingen, prachtig decor, overheerlijke pasta. Het was een topeditie.

Grazie a tutti e ci vediamo la prossima volta!





VAKANTIEKAMP VIJFDE JAAR

Mijn kunstwerk toont een proef die we deden tijdens 'de mol'. We moesten vuur maken en zoveel mogelijk kaarsjes naar de overkant brengen. Deze opdracht blijft me bij omdat het vuur steeds niet brandde en er veel wind was. Het kampvuur elke avond was mega gezellig, we deden dit zowel in de regen als in de zon en dat was de max. Het was gewoon een mega tof en memorabel kamp! (Allisa D. & Estelle I.)



De spelletjes die we speelden op het kamp waren GEWELDIG! De leerkrachten hadden het goed georganiseerd. Soms was het wel een beetje 'geordende chaos' maar dat had zijn charme. Op mijn schilderij zie je één van de spelletjes die we deden. We moesten samenwerken, want we zaten met drie vast aan elkaar terwijl we eieren moesten vangen die Jos over de haag smet om pannenkoeken te maken. Een week lang deden we leuke uitdagingen én was er lekker eten, met dank aan chef-kok Fred. TOP-KAMP!
(Nora I.)



De gezellige avonden rond het kampvuur zullen me altijd blijven. Het roosteren van marshmallows, praten over onze favoriete jeugdprogramma's en het zingen terwijl Ayko gitaar speelde en Allisa zong, zorgden ervoor dat de tijd voorbij vloog. De stippen in de lucht zijn de duimafdrukken van de mensen die dit kamp onvergetelijk maakten. Daarnaast is er nog een kleine verwijzing naar een spel dat we speelden. Rarara... (Jolyn S.)



VANUIT DE OUDERRAAD

De kop is eraf!

Ook met de ouderraad zijn we opnieuw van start gegaan in dit schooljaar. Onze eerste vergadering zit er al op, want er valt weer heel wat te organiseren en te bespreken.

Verkoopactie – 17 oktober

Tijdens het eerste oudercontact van donderdag 17 oktober organiseren we opnieuw onze jaarlijkse verkoopactie. Je vindt bij ons:

- Bic-balpen (4-kleurig) – €5
- Examenproof pennenzak – €5
- Metalen drinkfles – €10

Uiteraard is ook elke gift meer dan welkom.



Spel- en ontspanningsavond – 21 november

Op vrijdag 21 november sluiten we het najaar af met een gezellige spelavond. Incognito uit Waregem brengt een uitgebreid aanbod gezelschapsspellen mee, die ter plaatse worden uitgelegd én meteen kunnen worden gespeeld.

- Ook kaartliefhebbers komen aan hun trekken.
- We organiseren een spannende cornhole-compétitie.
- En natuurlijk mag een tombola niet ontbreken.

Kortom: plezier en gezelligheid verzekerd!
Welkom vanaf 19.30 uur.



XIU-actie – verkeersveiligheid

Op woensdag 12 november starten we opnieuw met de XIU-actie, traditioneel met een warme chocomelk. Tot en met woensdag 4 februari organiseren we on-aangekondigde controles op het dragen van fluo-hesjes en/of helmen.

Wil je deze verkeersveilige actie steunen als ouder of bedrijf? Dat kan!

Momenteel moeten we ons beperken tot een budget van ongeveer €0,20 per beloning (denk aan een mini-chocoladekoek, een lolly of een mandarijn). We delen gemiddeld 300 à 350 beloningen uit per controle, en plannen 6 tot 8 controles per schooljaar.

Daarom kunnen we niet zomaar pennen of fluosleutelhangers voorzien – al staan die wél op ons verlanglijstje.

Kan jij ons helpen met bijvoorbeeld 350 balpennen (eventueel met jouw logo), 350 fluosleutelhangers of een ander leuk alternatief? Aarzel dan niet om ons te contacteren. Samen bekijken we wat mogelijk is.

Doe mee met de ouderraad!

Het is nog niet te laat om actief mee te werken en kleur te geven aan onze school. Onze volgende vergadering vindt plaats op woensdag 5 november.

Heb je vragen of wil je ons bereiken? Dat kan via Smartschool (stuur een bericht naar ouderraad), via email (ouderraad@donboscokortrijk.be) of telefonisch op 0486/86.51.87 (Frederik Buyck, voorzitter).



Op de koffie met...



LOWIE SARWAR

Lowie Sarwar keek altijd al nieuwsgierig en vol verwondering naar de wereld. Het echte avontuur startte pas na een fietstocht naar Portugal. Hij zette zijn onderneming Ways of Wonder op en combineerde die met zijn zoektocht naar vrijheid en het leven midden in de natuur.

Een verhaal over hoe je idealisme en ondernemerschap op een mooie manier kunt vermengen.

Durf te dromen!

Je startte in 2007 in DBK. Neem ons nog eens mee naar die periode.

Ik woonde in Marke en had net mijn lager gedaan in een Freinet-school. Dat was toch een ander soort onderwijs met een aparte cultuur, alles was ook veel kleinschaliger. In het lager kende ik iedereen terwijl ik hier echt mijn weg moest zoeken. Ik schrok dat niemand meer speelde op de speelplaats, iedereen stond gewoon nog maar te praten in de pauzes. Voor mij was dat echt een shock. Opeens moest je volwassener zijn en dat was echt wel een grote aanpassing. Ik had in Freinet ook nooit moeten studeren en dat moest ik dus leren. Bijna iedereen haalde hoge punten in het eerste semester, maar die zakten in het tweede. Bij mij was het net omgekeerd omdat ik stilaan maar zeker een goeie studiemethode gevonden had. Ik ben uiteindelijk vier jaar in DBK gebleven, achteraf bekeken was dat een hele mooie periode.

Was jij een goeie student?

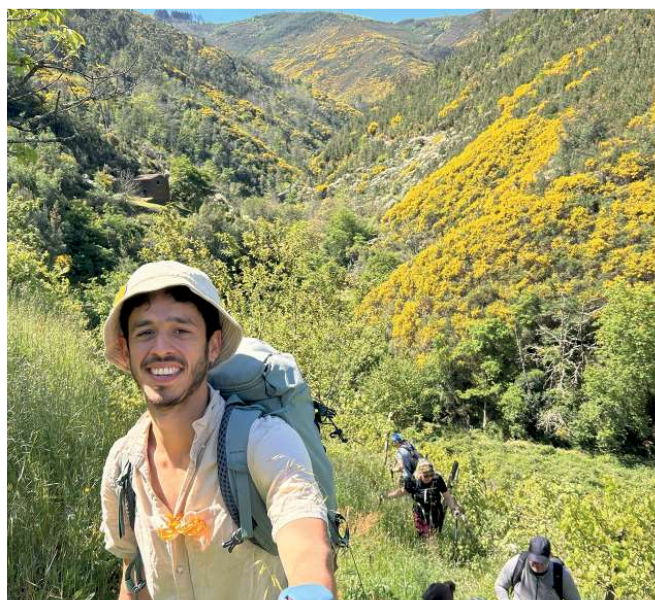
Ik begon in de richting Wetenschappen, maar dat bleek al snel niet zo'n goede keuze. Ik schatte mijn mogelijkheden toch wat verkeerd in. Na mijn vierde jaar ben ik daarom overgestapt naar de Pleinschool om humane wetenschappen te gaan doen. Dat was een richting die beter bij mij paste, het bleek de juiste keuze te zijn. Toch verliet ik DBK met een goed gevoel en hield er vrienden aan over met wie ik nog altijd contact heb. Die band houdt na vijftien jaar nog steeds stand.

Welke richting ging je uit na het zesde middelbaar?

Ik ging toen Sociologie studeren puur uit interesse. Toen ik mijn diploma haalde, raakte ik een beetje in paniek. Ik stond op het punt het werkveld in te stappen, maar er was niets dat mij echt interesseerde. Daarom deed ik er nog de bijkomende Master in Conflict & Ontwikkeling bij omdat ik eigenlijk nog geen idee had wat ik wilde met mijn toekomst. Studeren vond ik fijn en ik wilde graag blijven bijleren. Politiek en de samenleving in hun geheel boeiden me. Die studies hebben me tot op vandaag sterk gevormd. Nadien ging ik aan de slag in een asielcentrum waar ik een jaar met vluchtelingen werkte. Al snel voelde ik dat dit toch niet helemaal mijn weg was.

Waarom lag dat werk je niet?

Je kwam er met ontzettend veel nationaliteiten in contact. In één groot gebouw woonden zo'n 180 kwetsbare mensen samen. Sommigen kwamen uit een oorlog, anderen uit bijzonder moeilijke omstandigheden. Iedereen droeg een verhaal met zich mee, al die mensen zaten in een onzekere situatie zonder enig idee over hun toekomst. Eigenlijk zat iedereen daar maar te wachten. Op een bepaalde manier kon ik er voor hen zijn, aan de andere kant voelde het ook frustrerend omdat ik zo weinig kon veranderen aan de situatie. Het leek vaak uitzichtloos, hoe goed ik mijn best ook deed.



Je was duidelijk zoekende in je leven. Hoe heb je dan uiteindelijk toch je weg gevonden?

Ik besloot het roer om te gooien en een grote fietsreis te maken van vier maanden helemaal tot in Portugal. Die fysieke inspanning dreef me tot het uiterste en deed me inzien dat je altijd verder kunt gaan dan je denkt. Ook al zit je op je limiet, je kan er altijd nog overheen. Dat ik overal in mijn tentje kon slapen en telkens een plek vond om te verblijven leerde me dat het mogelijk is om heel basic te leven. Als je iets wil, dan kan bijna alles. Alles wat ik vandaag doe, is op die tocht in mezelf ontstaan. Ik volgde er ook de opleiding permacultuur, een manier van leven die gericht is op het creëren van duurzame ecosystemen zowel in de landbouw als in onze leefomgeving. Ze bieden lange-termijn voordelen voor mens en milieu. Toen ik terug in België was, zat het land midden in de COVID-periode. Ik voelde me helemaal niet vrij, ik wou mijn leven meer in eigen handen nemen. Ik moest ergens wonen waar ik mijn eigen ding kon doen zonder dat iemand mij vertelde hoe het moest. Zo groeide de idee een stuk land te kopen in Portugal. De prijzen liggen er een stuk lager en er is veel natuur. Zo ben ik er uiteindelijk mijn nieuwe leven begonnen.



Je werd ondernemer en organiseert er wandelreizen. Hoe ben je daarmee gestart?

Ik merkte dat er in de bergen niet veel economische opportuniteiten waren. Daarom besloot ik zelf iets te creëren. Ik ben onder de noemer van 'Ways of Wonder' wandelreizen beginnen organiseren en ondertussen hebben we ook een B&B'tje geopend. Nu wil ik dat verder uitbouwen met de organisatie van feestjes en het aanbieden van massages. Zo wil ik pakketten aanbieden waarbij mensen naar Portugal komen voor een gezonde vakantie: verwend worden, maar tegelijk ook fysiek bezig zijn. Ik heb er alleszins de kracht gevonden. Toen ik er aankwam wou ik iets anders en vooral vrijheid ervaren. Natuurlijk heb ik even getwijfeld, maar het idee leek me haalbaar en dus deed ik het gewoon zonder alles tot in de puntjes uit te dokteren. Gewoon vanuit een soort rationele impulsiviteit.

Hoe zou jij de lezers van @ DBK overtuigen om te kiezen voor Ways of Wonder?

In Portugal vind je nog de ongerepte natuur en de heerlijke rust van de bergen. We zijn er niet afhankelijk van buitenaf. Onze eigen energie wordt gecreëerd via zonnepanelen en er komt nog zuiver bronwater uit de kraan. We leven onafhankelijk en tegelijk blijven we sterk verbonden met de omgeving en met andere mensen. Eerst zorgen we voor onszelf en vanuit die basis kunnen we er ook zijn voor de mensen rondom ons. We hebben hier een hechte gemeenschap, met veel alternatieve mensen die allemaal op hun manier vrijheidszoekers zijn en elkaar steunen. Onlangs was hier een grote brand waarbij veel mensen dingen verloren zijn. Iedereen werkte nadien samen en hielp elkaar. Die ramp bracht ons dichterbij elkaar. Het leven hier is ook heel back to basics: primitief, eenvoudig en ver weg van luxe. Het is vooral een eye-opener voor jezelf. Voor veel mensen zal dat wellicht even slikken zijn, voor mij voelt het echt als thuiskomen.

Hoe groot was de aanpassing voor jou aan je nieuwe leven?

In het begin voelde ik me vrij en leek alles magisch, maar na een tijd werd het moeilijker. Toen het spaargeld begon te verminderen ging de eerste euforie voorbij. Ik werd geconfronteerd met verantwoordelijkheden en de oprichting van mijn bedrijfje vroeg veel werk. Vanuit Portugal moet ik mensen overtuigen dat ik hier iets moois te bieden heb zodat ze helemaal tot hier willen komen. Ik had geen ervaring met sociale media, websites maken en reclame voeren. Het was één grote leerschool, maar ik ging door. Sinds ik hier woon, voel ik me sterker geworden. Ik ben jong en gezond, dat speelt zeker in mijn voordeel. Ons huis wordt enkel verwarmd met houtvuur. De winters zijn hier zachter, maar het is toch een stuk harder dan gewoon de verwarming op twintig graden zetten. Ik probeer daarom in beweging te blijven: hout halen, kappen, sleuren... Als ik het koud heb, trek ik een extra trui aan of doe ik wat oefeningen om warm te blijven. Vandaag de dag zijn we zoveel luxe gewend dat we bijna passief worden. Te veel comfort maakt ons niet sterker of gezonder.

Je bedrijf heet Ways of Wonder. Wat betekent die naam voor jou?

Tijdens een brainstorm kwam het woord 'Wonderweg' in mijn hoofd. Dat paste perfect, want het verwijst naar de weg van het wandelen en ook naar verwondering, een gevoel dat mij al mijn hele leven begeleidt. Sinds mijn kindertijd stel ik voortdurend vragen. De wereld heeft me altijd aangesproken door haar schoonheid en mysteries. Ik neem nu volop de tijd om echt aandachtig te kijken. Zo kun je een bos gewoon zien als een bos. Wanneer je inzoomt op hoe de bomen groeien of wat er onder de grond gebeurt, ontdek je een wereld die ongelooflijk is. Verwondering is een van de mooiste gevoelens die er bestaan.

“Op school kun je veel leren, maar de echte school ligt toch vooral buiten de klas. Hoe meer je ervaart, hoe meer je leert.”

Je noemt jezelf Louis De Berggids. Zijn die bergen ondertussen een stukje van jouw identiteit geworden?

Er zijn periodes waarin ik intens leer en ontdek en andere waarin ik vooral met praktische zaken bezig ben. De natuur speelt een grote rol in mijn dagelijks leven. Bijna wekelijks komt er wel iets op mijn pad: een slang die ik van het erf moet jagen of een dier dat onverwacht verschijnt. Dingen die in België ondenkbaar zijn, zijn hier doodnormaal. Gek genoeg geniet ik daar wel van: deel uitmaken van die intense natuur en erdoor uitgedaagd worden. Het maakt me sterker en tegelijk nederiger. Alsof de natuur je constant herinnert aan hoe klein je eigenlijk bent. Zo gevormd te worden door de plek waar je leeft, is echt de max.

Hoe zie jij de toekomst van Ways of Wonder?

Ik zie alles zitten, alleen is het zoeken naar een manier om het financieel haalbaar te maken. Ik heb ook een lief in België en wil ook voldoende tijd maken voor haar. Daarom blijft die verbinding met België belangrijk. Ik zoek manieren om beide levens te combineren. Mijn levensdoel met Ways of Wonder is om er een bloeiend bedrijf van te maken dat sociale projecten kan steunen. Mijn grote droom is om een herbebossingsproject op te zetten zodra het bedrijf financieel sterk genoeg is. Zo kan ik mijn onderneming koppelen aan een sociaal project en op die manier mensen mooie ervaringen bieden, maar ook iets concreets teruggeven aan de wereld. Als ik tijd en energie in iets steek, moet het voor mij meer betekenis hebben dan louter een inkomen. Er moet een element van teruggeven in zitten. Anders voelt het wat zinloos.



Je bent een enorme idealist. Was je dat als jonge kerel al of ben je dat doorheen de jaren geworden?

Tijdens mijn universiteitsjaren was ik vooral bezig met theorieën, concepten en ideeën. Pas daarna ben ik echt het leven gaan beleven. Ik heb mezelf als het ware teruggevonden door ervaringen op te doen in het echte leven. Op school kun je veel leren, maar de echte school ligt toch vooral buiten de klas. Hoe meer je ervaart, hoe meer je leert. Ik geloof sterk in leren door te doen, dat inzicht heeft me gevormd. De laatste jaren heb ik veel meegemaakt en zoveel indrukken opgedaan dat het soms moeilijk is om alles te verwerken, net dat maakt dat ik vandaag voel hoe rijk en waardevol die ervaringen zijn.

Is het makkelijk om ietwat buiten de maatschappij te staan om je persoonlijke doelen te realiseren?

Ik was altijd een grote dromer. Waar ik trots op ben, is dat ik mijn dromen niet enkel in mijn hoofd heb gehouden, maar er ook echt voor gegaan ben. Een ambitie in je hoofd is vaak een ideaalbeeld, terwijl de realiteit om die droom te verwezenlijken een stuk moeilijker is. Dromen is makkelijk, ze waar maken vraagt veel meer. Toch is het de moeite waard, ook al was het vaak zwaar. Puur idealisme werkt niet, je moet ook de realiteit onder ogen blijven zien omdat de wereld nooit zo zal worden als jij die wil. De wereld draait om compromissen. Als je je idealisme honderd procent volgt, geraak je nergens. Dat is soms pijnlijk, maar tegelijk ook mooi. Het betekent dat je leert accepteren hoe de wereld is met al haar mooie en lelijke kanten. We zullen de wereld nooit volledig naar onze hand kunnen zetten, maar we kunnen er wel proberen iets moois van te maken.

Welke goeie raad heb jij voor onze leerlingen die een grote droom koesteren?

Als je een droom hebt, schrijf hem op en probeer er eens van te proeven in het echte leven. Stel dat je interesse hebt voor de landbouw, praat dan eens met een landbouwer of doe een vakantiejob op een boerderij. Dat zijn kleine stapjes die je dichterbij brengen bij je droom. Je hoeft niet meteen alles om te gooien. Door die kleine stappen zet je iets in beweging in jezelf. Het belangrijkste is om nieuwsgierig te blijven, vragen te stellen en niet bang te zijn om interesse te tonen. Zet daarna kleine stapjes in de richting van je droom. Zo maak je die ooit waar.

STEVEN VERHAMME

www.waysofwonder.eu

”Dingen die in België ondenkbaar zijn, zijn hier doodnormaal. Gek genoeg geniet ik daar wel van: deel uitmaken van die intense natuur en erdoor uitgedaagd worden. Het maakt me sterker en tegelijk nederiger. Alsof de natuur je constant herinnert aan hoe klein je eigenlijk bent.”



Opdracht:

Programmeren van leds voor training van behendigheid bij meerdere doelgroepen

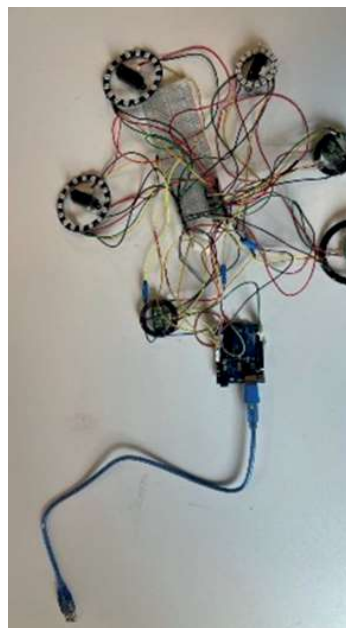
In opdracht van: Kinesitherapeut Kurt Kind
Leerkrachten Lichamelijke Opvoeding
In samenwerking met: Peter-Jan Deltour

Wij zijn Ise, Emile, Bert en Mauro. Dit semester mochten we het pad van programmeren verkennen. Het was een leerproces waarin verschillende vaardigheden aan bod kwamen. Zo leerden we: solderen, sensoren strippen en verbinden met andere componenten. We doorliepen zo'n 20 programma's om de basis van coding goed te begrijpen.

Daarna presenteerden we ons werk aan een expert en kregen we waardevolle feedback en coaching om ons eindproject te verfijnen. Uiteindelijk ontwikkelden we een LED-programma als hulpmiddel voor revalidatie bij de kinesist. De lichten flikkeren op een bepaalde snelheid, en je moet je hand erboven houden om ze uit te schakelen. Vervolgens springt het licht naar een andere LED-ring.

Dit realiseerden we met Arduino, een platform waarmee we o.a. willekeurige kleuren programmeerden om het spel boeiend te houden. We programmeerden ook variabelen zoals snelheid, aantal actieve lichten en meer. Het was een leerrijk traject, en we zijn blij dat we dit avontuur hebben mogen beleven.

5E Bert Lapere, Mauro Picavet, Ise Vanneste, Emile Verheecke



Opdracht

Stimuleer duurzaam gedrag op school: ontwikkel een educatieve campagne met workshop om leerlingen bewust te maken van correct afval sorteren en afvalvermindering om het circulaire gedrag te versterken

In opdracht van: Don Boscocollege Kortrijk
Een project voor:
Extending Design Thinking with Emerging Digital Technologies, A Research & Development Project
funded by Horizon Europe and Innovate UK

Wij zijn Pauline, Charlotte, Mirte en Nel en doen wetenschap in het vijfde jaar. Voor het vak O&O gingen wij aan de slag met het afvalprobleem op onze school. Aan de hand van een interactieve campagne waarbij we foto's van leerlingen namen en er affiches mee maakten en een gevarieerde workshop voor de leerlingen van het eerste middelbaar, maakten we de leerlingen meer bewust van de gevolgen van de grote afvalberg en stimuleerden hen bij te dragen aan een proper school.

Nel Rysman, Charlotte Sarazin, Pauline Vanacker, Mirte Dujardyn



Opdracht

Ontwerp een brandwerende kast te ontwerpen om je lithium-ion batterijen in op te laden

In opdracht van Loxxer

In het tweede semester van het vijfde jaar kregen wij van het bedrijf Loxxer de opdracht om een brandwerende kast te ontwerpen om je lithium-ion batterijen in op te laden.

We leerden dat bijna iedereen zulke batterijen bezit en dat ze wel wat gevaren met zich meebrengen. In deze opdracht werden we bewust van deze gevaren. We zochten aan de hand van een bevraging naar een oplossing voor het probleem.

Daarna volgde een eerste ontwerp dat we uiteindelijk verfijnden tot een prototype dat we voorstelden aan Loxxer.

Een leuk project voor STEM O&O!

Estelle, Nore, Ayko, Oscar en Tomàs



Bouw aan Morgen:

5F werkt aan een Duurzame en Klimaatadaptieve Leefruimte voor Nijmegen/Kortrijk in 2120



Op 3 en 4 november gaat klas 5F op uitwisseling naar Nijmegen! Tijdens deze boeiende dagen zullen we samen met het Mondiaal College in Nijmegen de kick-off beleven van deze STEM O&O-opdracht. Het doel van deze opdracht is: een duurzame en klimaatadaptieve leefruimte ontwerpen voor de steden Nijmegen en Kortrijk in het jaar 2120.

Onze opdrachtgever is de intercommunale Leiedal, terwijl het Mondiaal College in Nijmegen begeleid wordt door de Strategisch Adviseur Klimaatadaptatie van de provincie Gelderland en een expert van het Climate Resilience Team van Wageningen University. Een mooie kans om van echte professionals te leren!

De titel van de opdracht benadrukt het belang van toekomstgericht denken. Tijdens dit project staan we ook stil bij de Sustainable Development Goals (SDG's), leren we een andere school kennen, en werken we samen over de grenzen heen. Dit is een perfecte kans om internationalisering in de praktijk te ervaren.

Dankzij een goedgekeurd Erasmus+ project kunnen we deze unieke ervaring beleven. Op maandag 28 september kregen we al een uitgebreide toelichting van de experts van Leiedal over het huidige ruimtelijk beleid, de knelpunten en uitdagingen. Dit vormt de basis voor onze verdere samenwerking met de Nederlandse leerlingen.

Tijdens de uitwisseling zullen we niet alleen werken aan een innovatief project, maar ook nieuwe vriendschappen sluiten en onze horizon verbreden. We kijken ernaar uit om onze ideeën te delen en te leren van elkaar!



Taalvakantie?

Lezer, bij taalleerkrachten behoort taalbeschouwing tot hun diepere wezen. Wij taalleerkrachten zijn dan ook 'taalkundigen'. Taalkundig zijn, het is een wijze van kijken. Ook mijn vrouw Isabelle en ik zijn sinds jaren 'taalkundigen'.

Neem nu voorbij de zomer. Want ja, hoe gaat zo'n 'taalkundige' dan op reis? Ok, je geniet zoals iedereen van natuur en cultuur en van een terrasje, lijkt evenzeer eens een ijsje onderweg, bezoekt een museumpje of bewandelt graag het diepere deel van een kloofje in het landschap. Maar je hebt zeker een bijzondere, laat ons zeggen, analytische, aandacht voor de taal die men 'er' spreekt. Bij ons, taalkundigen, is die aandacht constant.

Nu, deze zomer vertoefden wij in Duitsland in het wel zeer Zwarte Woud. In deze tekst gaat het over Duits. In feite heb ik over deze taal weinig recht van spreken. Want ik was geen leerkracht Duits, en wij hebben Duitsland voor vakantie altijd zo fout links laten liggen. Eerder rechts, want beoosten. Verwaarloosd, laat ons zeggen. Er waren altijd alternatieven voor Duitsland.

vooroordelen misschien?

Maar de blik waarmee wij dit jaar naar Duitsland en de Duitse taal mochten kijken, was echt vernieuwend. Het Zwarte Woud was bij aankomst nochtans meteen diepdonker, het rook er naar bos en bladgrond, het was er heerlijk zomers vochtig. Over de Duitse taal dachten wij trouwens altijd al in zulke termen. Duits is mooi, maar een beetje donker, diep en zwaar in het aanblazen zijner syllaben. Dit strookt ook met ons idee over de Duitse aard. Denk ikzelf Duits, dan denk ik Brahms in muziek of Schopenhauer in filosofie. Dat weegt. Die mensen torsten nogal wat! Bij hun burens, in het concurrerende gebergte van de Vogesen, dachten wij, spreekt men sneller en vluchtiger. Is men mogelijks lichter van aard.

getriggerd worden

Echt, het was onze eerste keer Duitsland. Onze taalverwondering tijdens wandelingen was meteen puur esthetisch. In natuurparken lees je naast instructies ook uitleg over soorten en biotopen... Wij lazen die tekstjes enthousiast. Hoe krijgen die Duitsers dat toch allemaal gezegd! Met woorden die zoveel lijken op de onze, maar met semantische verglijdingen die voor de genietende anderstalige altijd poëzie genereren. Ze beseffen zelf niet meer hoe mooi ze schrijven! Regelmatig zei Isabelle: "Moejie da nu ne keer lezen Frank!"

Lezer, Duits is een agglutinerende taal. Woorden hangen samen in lange clusters. Het conglomerereert tot dik. Het vraagt geen extra gebonden saus meer. Het Frans dat ik altijd onderwees, stelt zijn woorden daarentegen meer samen via voorzetsels (de, à) of met liggende streepjes. Zo'n streepje ligt lekker in de woordvorming. Maar ook het Nederlands is een tamelijk agglutinerende taal. In mijn jeugd was het voorbeeld van een lang woord hottentottentententententoonstellingsgebouwen. Met daarbij een quasi-allitererend spel met de sequens 'ten'. Pas later besepte ik hoe ideologisch fout dit woord zat, want hoe lelijk achterliggend koloniaal van denken. Wie stelt nu ooit in zijn riante gebouwen de tenten van de medemens tentoon? Die hij dan ook nog 'hottentot' noemt? Los daarvan viel in het Zwarte Woud het agglutineren van woorden mij zeer in de smaak. Een Duitse volzin leek mij een lang konvooi van beladen morfemen dat traag op gang komt en dan diep door het prachtige schaduwval der taal trekt. Denderend. Of dik meanderend magma dat zwaar uitvloeit over het landschap. In lava. Zoiets.

durven voluit gaan

Nu, met gastheer en gastvrouw van de vakantiewoning praatten wij Duits. 'Erbärmlich', mijn Duits, dat wel. Maar ongegeneerd. Lezer, ik wierp mij zonder complexen in die lavastroom hoor! Bij het horen van Duits krijg je de neiging om enthousiast mee te gaan agglutineren. Om woorden te overbouwen en ze dan topzwaar in de ether te slingeren. Om 'zwaar op de hand' te worden.

Wat ik allemaal uitkraamde, het deed de bakkersvrouw van Biederbach of de eigenaars van het huisje meermaals lachen. En altijd is het zo dat het Frans dat ik zovele jaren in DBK onderwees een soort proto-vreemde-taal is die alles naar zich toe trekt. Wil ik een vreemde taal spreken, dan zit altijd dat Frans op te spelen. En zie, voor het Duits staat die sluis wijd open. Via werkwoorden op -ieren. Gefundenes Fressen. Men kan via die wijde bres in de Duitse taal duizenden Franse werkwoorden laten binnenvloeien, zelf 'transformieren' en er zijn Duits mee verrijken, of bezoedelen zo je wil. Met reduceren (-uire), transformieren (-er), en reageren (-ir) zijn al drie Franse werkwoordcategorieën bediend. Correcte woorden zulle! Maar je kan daar verder in gaan. Veel verder. Van 'übersetzen' maak je grif 'traduzieren', uiteraard fout. Gigantisch geklungel. De Vlaming spreekt '-ieren' zwaar diftongerend en met diepe stem uit, schier Oost-Europees, graaft er kultjes mee. Khooiltjes. Maar doorheen dit gebriel kan men zich alzo gigantisch 'amüsieren'.

bijstelling

Vakantie geeft je ook de kans om vertekende ideeën bij te stellen. Bijvoorbeeld over het 'zware' Duits. Op een dag namen wij vanuit Elzach de trein naar studentenstad Freiburg. In zo'n treincoupé van vier is het altijd een beetje wonen. Er ontstaat een soort van dynamiek. Vooral voor iemand die de trein niet gewoon is. Vlak voor ons namen twee vrouwen plaats die mekaar kenden, en toevallig samenvielen. Zij praatten bij. Maar zie, verrassing, zij praatten zó snel, zó vinnig! De twee taalkundigen die wij waren probeerden wanhopig uit hun discours enige woorden op te vissen en er een verhaal aan te knopen. Onmogelijk! Onze decoder ging rood. Het was nochtans overduidelijk deftig Duits. Maar wuft bliezen zij hun woorden van de grond, die alzo wild om mekaar heen kringelden, zo licht en vluchtig dat wij er niets van snapten. In wendbaarheid kon hun gesprek niet mediterraneerder dan dit. Zij hadden in de gaten hoe gefascineerd Isabelle en ik luisterden. Vonden ons niet indiscreet. Toegegeven, wij zagen er ook onschuldig toerist uit. Toen de ene mevrouw was uitgestapt heeft de overblijvende ons dan nog in rustig Hoogduits uitgelegd in welk station van Freiburg wij het best afstapten. Op haar eigen initiatief. Vriendelijke dame. Zij sprak behapbare taal voor ons. Dit alles heeft mijn gevoel bij Duits stevig veranderd. Het kan echt licht en agiel!

authentieke nieuwsgierigheid

In een verder stadium van je leerproces word je dan werkelijk nieuwsgierig. Je begint de foute procedés te weren, je leercurve is ingezet. Tweede deel vakantie, laat ons zeggen. Begint dan het vallen en opstaan. Vallen bijvoorbeeld. Toen wij de gastheer berichtten hoe mooi de wandeling rond Belchen was geweest, zei hij "Ich bin neidisch." Mijn eerste idee: wat moet die vent nu nijdig zijn? En ik repliceerde spontaan, ó zo fout: "Ach so, ein bischen eifersüchtig?" Het was het eerste dat in mij opkwam. Stom. Heb ik daar van die man een les Duitse woordenschat gekregen zeg! Ik had meteen al moeten begrijpen dat hij ons positief benijdde, en niet jaloers van aard was, want daar kwam het verschil op neer. Ook bij ons betekent 'zuchtig' een erg negatieve 'neiging tot', zoals bij leerlingen babbelsuchtig of gemakzuchtig of bij leerkrachten bemoeizuchtig. Wat die man ervoer was 'konstruktiver Neid'. Niet zuchtigs. Eigenlijk deed hij ons een compliment met de keuze van onze wandeling. Hij had willen mee wandelen. Een compliment. Maar niet voor mijn Duits. Dit was ook niet te verwachten. Leerrijk, dat wel. Wij namen einde trip hartelijk afscheid. Mooi Zwart Woud.

Frank Geirnaert, @DBK, eind september 2025



VREUGDE DELEN, WONDEN HELEN...



Geboorte van

Everard, zoontje van oud-leerlinge Katarina Desramault, broertje voor Brenna
Geboren op 10 juni 2025

Overlijden van



Cornelia "Cor" Fockaert (°1923), grootmoeder van leerkracht Koen Fransen en oud-leerlinge Heidi Delobelle, overgrootmoeder van oud-leerlingen Ine, Xander en Britt Fransen
Overleden op 17 juni 2025

Jan Wauters (1924), salesiaan van Don Bosco. Jan was ook een tijdlang directeur van Don Bosco Kortrijk.
Overleden op 5 juli 2025.

Donatienne Noppe (°1964), moeder van leerkracht Anouk Ameye
Overleden op 30 augustus 2025

Gerard Vervaeke (°1932), grootvader van personeelslid Charlotte Vervaeke,
Overleden op 11 september 2025



VOORUITBLIK

OKTOBER						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
		1	2 parascolaire dagen	3 parascolaire dagen	4	5
6 pedagogische studiedag	7 infoavond leren leren	8 Don Bosco cross	9	10	11	12
12	14	15 afstandsonderwijs	16	17 oudercontact	18	19
20	21 infoavond verder studeren	22	23	24	25 start herfstvakantie	26
27	28	29	30	31		

NOVEMBER						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
					1	2 einde herfstvakantie
3	4	5 ouderraad	6	7	8	9
10 vrije dag	11	12 start XIU	13	14	15	16
17	18	19	20	21 spellenavond	22	23
24	25	26	27	28	29	30

DECEMBER						
maandag	dinsdag	woensdag	donderdag	vrijdag	zaterdag	zondag
1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	14
15	16 laatste examendag	17	18	19 oudercontact	20	21
22	23	24	25	26	27	28
29	30	31				



SPELLETJESAVOND

Spel- en ontspanningsavond – 21 november - vanaf 19.30 u.

Op vrijdag 21 november organiseert de ouderraad een gezellige spelavond.

- Incognito uit Waregem brengt een uitgebreid aanbod gezelschapsspellen mee, die ter plaatse worden uitgelegd én meteen kunnen worden gespeeld.
- Ook kaartliefhebbers komen aan hun trekken.
- We organiseren een spannende cornhole-competitie.
- En natuurlijk mag een tombola niet ontbreken.

Kortom: plezier en gezelligheid verzekerd!

Welkom in de eetzaal vanaf 19.30 uur.

Gratis!

LESMARATHON

De warmste week staat dit jaar in teken van onzichtbaar ziek zijn (CVS, angststoornissen, diabetes, chronische pijn, parkinson, auto-immuunziekten (lupus) ...

Leerlingen van het zesde jaar organiseren in het kader van de warmste week een lesmarathon. Die vindt plaats van 14 november 8.30 uur 'smorgens tot 15 november 8.30 uur 's morgens.

De leerlingen zoeken sponsors om zo geld in het laatje te brengen voor de warmste week.

Wil jij de leerlingen sponsoren?

vrt

Don Bosco Kortrijk

de warmste 24h-
lesmarathon

extra info op
onze actiepagina

scan de code en steun ons project



Met de warme steun van 